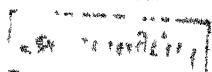

Om
ஸ்ரீ மகாலிங்கே நம: ||
DR. P. V. SWAMINATHAN LIBRARY,
TIRUVANNAMUR, MADRAS-23.

Dwadasopanishad

With copious extracts from Sri Sankara's Commentaries.

Tamil Translation

II. Taiteriyopanishad.

PUBLISHED

BY

N. S. RAJARAMIYER

SELOU SINNAYYA Press—Pondicherry

All Rights Reserved

1911

(II) யஜுர்வேதம்.

(க்ருஷ்ண யஜுர்வேதம்).

---

2. தைத்திரீயோபநிஷத்.

3. சுடோபநிஷத்.

4. சுவேதா சுவதோபநிஷத்.

(சுக்ல யஜுர்வேதம்).

---

5. ஈசோபநிஷத்.

6. பிரதாரணயக உபநிஷத்.

MAHAMAHADEWASTHATA
 Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
 TIRUVANMIYUR, MADRAS

அன்பளிப்பு

ஒம்

ஒம் தத்ஸத்.

4348:

கிருஷ்ண யஜுர்வேதம்

தைத்திரீயோபநிஷத்.

சாந்தி.

இவ்வுபநிஷத்தின் முதல் வல்லி முதல் அநுவாகமே

இதற்குச் சாந்தியாதம்

ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்ய பரதீகச் சுருக்கம்.— துரித கூயார்த்தங்களாக விருக்கின்ற நித்திய கர்மங்களைப்பற்றியும், காமியார்த்தங்களாக யிருக்கின்ற நைமித்திகக் கர்மங்களைப்பற்றியும், கர்மகாண்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கர்மங்களுடைய பலன் சம்சாரமே இந்தப் பலத்தில் சுக துக்கங்கள் இரண்டுமிருக்கின்றன. நித்திய சுகம் வேண்டுமாயின் கர்மங்கள் போதா ஆதல் பற்றிக் கர்மங்களுக்கு ஹேதுவா யிருப்பதை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு இப்பொழுது பிரம வித்தையைப்பற்றி இங்கு பேசப்படுகிறது. கர்மத்துக்கு ஹேது காமம்—இச்சை. இச்சையே கர்மஞ் செய்யும்படி தூண்டுகிறது. இச்சையில்லாதவனுக்குப் பிரவீர்த்தி யில்லை. மற்றப் பதார்த்தங்களில் ரூபகம் வைக்காமல் தன்னிடத்திற் றானே யிருக்கின்றான்.

தன் ஆத்மாவையறிய விரும்பினாற்றான் மற்ற விஷயங்களில் விருப்ப மற்றுப்போகும். தன் ஆத்மா என்றது பிரமம். அதையறிந்தவன் உத்தம மான கதியை யடைகிறான். ஆகையால் அவித்தையைத் தள்ளித் தன் னிடத்திலேயே தானிருப்பது பாப் பிராப்தி என்றது. காமியங்களாக வும், பிரதிஷித்தங்களாகவு யிருக்கிற கர்மங்களை ஆரம்பிக்காமலும், அவ னும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மேற்படி கர்மங்களுடைய பலனை அனுபவித்த ிக்கும்படி. செய்தும், விரோதத்தைப் பயக்காத நித்திய கர்மங்களை துஷ்டானஞ் செய்துகொண்டு யிருந்தால் யாதொரு முயற்சியு யில்லா

மலே ஸ்வாத்மம் யவஸ்தானம் (தன்னிடத்திற்கு அருத்தல்-பிரவிர்த்தி யில்லாமை) உண்டாகும். அது மோக்ஷம். கர்மத்தால் சுவர்க்கச் சுகங் கிடைப்பதால் அதனால் மோக்ஷம் உண்டாகிறதென்று கூறுதலமையாகு. ன்னெனின், கர்மங்களுள் பலவித முண்டு; அவைகளின் பலன்களும் அங்ஙனமே. அனேக ஜன்மந்தரங்களில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களின் விருத்த பலன்கள், ஒரே ஜன்மத்தில் அனுபவிக்கப்படுவதனால் தொலை யா. அதாவது, கர்மங்கள் மேன்மேலுஞ் செய்யப்படின, பலன்களும் அங்ஙனமே விர்த்தியாகும். முடிவு காலஞ் சம்பவிக்காது. அந்தந்த கர்மத்தின் பலனை அந்தந்த நிமித்த சரீரங்கள் உண்டாகிக்கொண்டே வரும். அதாவது ஜனன மரணங்கள் முடிவின்றிச் சம்பவிக்கும். அப் பொழுது மோக்ஷம் சித்திக்காது. நித்திய கர்மங்கள் ஆர்ப்த கர்ம பலன்களை நிவர்த்தி செய்யமாட்டா. ஆரார்ப்த பல கர்மங்களை அழிக்கவு மாட்டா. ஆகல்கொண்டே நித்திய கர்மங்கள் மோக்ஷத்துக்குப் போதா வாம். ஞானமில்லாவிடின் கர்ம ஹேதுக்களா யிருக்கிற காமங்களுக்கு ஒழிவு றேரிடாது. ஆத்மாவை அறியாதவனுக்குக் காமம் இருந்து கொண்டே யிருக்கும். தன் ஆத்மாதான் பரப்பிரமம். மோக்ஷசாதன மாக விருக்கவில்லைபென்று கருதி நித்திய கர்மங்களைச் செய்யாம லிருக்கவுக்கூடாது. செய்யாவிடின் கெடுதியுண்டு. உலகத்தில் எதற்கு ஆரம்பமுண்டோ அது நசிக்கும். ஆதலால் கர்ம ஆரம்பத்தினால் மோக்ஷ முண்டாகாது விசயையடன் மன கர்மங்களுக்கு நித்திய மோக்ஷா ரம்ப ஸாமர்த்தியமுண்டென்பது அமையாது இது முற்றும் விரோதம்; ஆரம்பமுள்ளதற்கு நித்தியத்துவமில்லை மோக்ஷ ஆரம்பம் என்று கூறு தல் பொருந்தாது. னெனின், மோக்ஷம் பாவ ரூபமுள்ளது (எப்பொ முது முள்ளது). இல்லாதது உண்டானால் அது ஆரம்பம் என்று சொல் லாம். ஆகல்பற்றி அவிச்சியா காம கர்மோபாதான ஹேது நிவர்த்தி யானால் ஸ்வாத்மம் யவஸ்தானமென்ற மோக்ஷம் சித்திக்கும். தன் ஆத் மாவே பிரமம்; அதை யறிந்தாற்றான் அவிச்சியா நிவர்த்தி யுண்டாகும்; அவ்விதம் வித்தையை உபதேசிப்பதற்காகவே உபநிஷத் பிரவிர்த்தித் தது. பிரமத்தின் சமீபத்தில் கொண்டிபோய்ச் சேர்ப்பதால் உபநிஷத் என்ற நாமஞ் சித்தித்தது.

சீக்ஷா வல்லி

என்ற

முதல் அத்தியாயம்.

அநுவாகம் I.

(வித்தியார்த்தியாகிய சிஷ்யன் தொடக்கத்தில் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளுகிறதாவது): — எங்களுக்கு (எனக்கும், குருவுக்கும்) (பிராண விர்த்திக்கும், பகலுக்கும் அபிமான தேவதையா யிருக்கிற) மித்திரனும் (சூரியனும்); (அபான விருத்திக்கும், இரவுக்கும் அபிமான தேவதையாகிய) வருணனும்; (நேத்திரத்திலும், ஆதித்ய மண்டலத்திலும் அபிமான தேவதையாகிய) அர்யமாவும் (சூரியனும்); (பலத்தில் அபிமான தேவதையாகிய) இந்திரனும்; (வாக்கிலும், புத்திரிலும் அபிமான தேவதையாகிய) பிரஹஸ்பதியும்; (பாதங்களில் அபிமான தேவதையாகிய) விஸ்திரணக் கிரமமுள்ள விஷ்ணுவும். சுகத்தைக் கொடுக்கட்டும். பிரமத்தின் பொருட்டு நமஸ்காஞ் செய்கிறேன். ஹே, வாயுவே! (பிராணனே) உமக்கு நமஸ்காரம். நீரே பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிற பிரமம். உம்மையே அவ்விசஞ் சொல்லப்போகிறேன். நீரே, ரிதம் (ருஜுமாரக்கம், சாஸ்திரப்படி கிரமமாக விருததல்). நீரே சத்தியம். சர்வாத்மகமான மேற்படி வாயுவென்று பெயருள்ள பிரமமானது என்னையுங் குருவையும் ரக்ஷிக்கட்டும். (ஓம் சாததி என்று மூன்று தடவை கூறுவதின் பபன் யாதெனின், வித்தியா பிராப்திக்கு அத்தியாத்மக, அதிபௌதிக, அதிதேவிகங்களாயிருக்கிற விக்னங்கள் ஒழிவுறட்டுமென்று).

அநுவாகம் II.

இனி சீக்ஷாத்தியாயம் (உபநிஷத்துக்கு அர்த்தஞானம் பிரதானமானபடியால் அதையறிந்துகொள்வதற்காக வர்ணாதி உச்சார லக்ஷணமுள்ள சாஸ்திரம்) கூறப்படுகிறது.

காதுகள் மிகுந்த பொருள்களைக் கேட்கட்டும்; ஹே, ஓம்காரமே! நீ பிரபுத்துக்குப் பிரதீகமாக (விக்கரமாக) இருக்கின்றன; லௌகிகப் பிரக்கிளையால் மூடப்பட்டிருக்கிறாய். ஆதம் ஞானார்த்தம் நான் கேட்டிருப்பதை ரக்ஷி. (கேட்டதை மறவாமலிருக்கச்செய்)."

2. ஸ்ரீ காமன் செய்யும் ஹோமமாவது: "எந்த ஸ்ரீ யானவன் (சம்பத்தானது) எனக்கு வஸ்திரங்களையும், கோக்களையும், அன்னபாலாதிக்களையுஞ் சிக்கிரமாகத் தருவித்துக் கொடுக்கின்றனவோ, விஸ்தாரமாகச் செய்து கொடுக்கின்றனவோ, அந்த ஸ்ரீயைப் பசு முதலியவைகளுடன் எனக்குக் கொடு."

(இஃது "ஸ்வாஹா"வென்று ஹோமஞ் செய்யுங்கால் சொல்லப்படுகிறது).

"ப்ரமசாரிகள் (ப்ரம் வித்துக்கள்) என்னிடம் அணுகட்டும். (அதாவது அவர்களை நான் தரிசனம் பண்ணும்படி செய்குக); அவர்கள் விசேஷமாக வாட்டும்; அவர்க ளதிகமாக வாட்டும்; (அதாவது அனேகம் பெரியோர்களை நான் பார்க்கட்டும்); அவர்கள் என்னை தமப்படுத்தட்டும்; (புறிரிந்திரிய சிக்ரஹனாக என்னைச் செய்யட்டும்); அவர்கள் என்னை சமப்படுத்தட்டும் (அந்த ரிந்திரிய சிக்ரஹனாகச் செய்யட்டும்).

3. "ஜனங்களுக்குள் யசஸ்வியாக நான் ஆகட்டும்; மஹதைசஸ்வியவானாக நாலுகட்டும்; உன்னிடத்தில் நான் பிரவேசிக்கின்றேன்; நீ என்னிடம் பிரவேசி, அதாவது உன்னிடத்தில் நான் லீக்கியப்பட்டும்; மிகவும் பேதமுள்ள உன்னிடத்தில் சோதிக்கின்றேன்; (என் பாபத்தைப் போக்கடிக்கின்றேன்). எவ்விதம் உலகத்தில் பள்ளங் கண்டவிடத்தில் ஜலம் போருமோ, (ஜனங்களை ஜரைக்குட்படுத்தி) எப்படி மாசங்கள் (காலஞ்) செல்லுகின்றனவோ, அவ்விதம் நான்கு திக்குகளிலுமிருந்து பிரம் வித்துக்கள் என்னிடம் வரட்டும். எல்லாத் துக்க பாபங்களையும் நாசஞ் செய்யக்கூடிய ஸ்தானமாக விருக்கின்றாய்; ஆதலால் என்னைப் பிரகாசப்படுத்து; என்னை வந்தடை, எனக்கு அணுக்கிரகஞ் செய்."

அறுவாகம் V.

மூன் அதுவாகத்தில் பிரமத்தினுடைய பிரணவ சரீரஞ் சொல்லப் பட்டது. இப்பொழுது ஹிரண்ய கர்ப்பமென்ற வியாஹிருதி சரீரங் கூறப்படுகிறது. அதாவது வியாஹிருதி யாத்மாவான பிரமத்தினுடைய அந்தருபாஸனம் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

1-3. பூ: பூலோகம், புவ: ஆந்தரிக்ஷம், ஸாவ: ஸ்வர்க்க லோகம். இம்மூன்றும் வியாஹிருதிகள். மஹ என்றது நான்காவது வியாஹிருதி; அதாவது பிரம்மம். இப்படி மூன்று வியாஹிருதிகளைச் சரீரமாகப் பெற்றவர்; அவரே ஆத்மா, சர்வ வியாப்தி யுள்ளவர். இந்த நான்காவது வியாஹிருதியை மஹா சமஸ்யரென்றவர் கண்டறிந்தவர் (ரிஷி ஸ்மரணம் உபாஸனைக்கு வேண்டியதென்று மேற்படி ரிஷியைப்பற்றி இங்கு பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது).

பூ:-இந்த லோகம். புவ:-ஆந்தரிக்ஷம், ஸாவ:-ஆந்த லோகம்-சுவர்க்கம், மஹ:-ஆதித்யன். ஆதித்யனால் எல்லா உலகங் களும் மகிமையை அடைகின்றன, பிரகாசிக்கின்றன-அதாவது மூன்று உலகங்களைக் காட்டினும் ஆதித்யன் பெரிது. பூ:-ருக் வேதம்; புவ:-சாம வேதம்; ஸாவ:-யஜுர் வேதம்; மஹ:-பிர ரீம (பிரணவம்); பிரணவத் தொல்சர்வ வேதங்களுமா மகிமையடை கின்றன. பூ:-அகர், புவ:-வாயு, ஸாவ:-ஆதித்யன், மஹ:-சந்திரன், சந்திரனால் எல்லா ஜோதிகளுமா மகிமையை அடைகின்றன. பூ:-பிராண வாயு, புவ:-அபான வாயு, ஸாவ:-வியான வாயு, மஹ:-அன்னம், அன்னத்தினால் சகல பிராணன்களும் மகிமையை அடைகின்றன. இவையே நான்கு வியாஹிருதிகள். இவைகளை அறிந்தவனை பிரமத்தை அறிந்தவன்-ஸ்வ ராஜ்யத்தை அடைந்தவன்; இத்தகையவன் வாய்ந்தவனுக்குத் தே வர்கள் பலி, கப்பங் கொண்டு வந்து படைப்பார்கள். அதாவது தேவர்கள் இவனுக்கு வேண்டியவற்றை யளிப்பார்கள்.

அறுவாகம் VI.

பிரமம், ஒருவனிடத்தில் 'எந்த ஸ்தானத்திலிருந்து ஸாக்ஷாத்நாத் பதி பெறக்கூடியதோ, அந்த ஹிருதயாதி ஆகாச ஸ்தானமும்;

அதன் உபாஸனையும் இங்கெடுத்து ஒதப்படுகின்றன. சான்ட் கிளம ஸ்கூலில் யாங்ஙனம் விஷ்ணுவை உபாசிக்கின்றோமோ, அங்ஙனம் நமஸ்காரம் புரூத்ஸ்தானத்தில் பிரமத்தை உபாசிக்கவேண்டியது.

1-2. உள் ஹிருதயத்தில் ஆகாச மிருக்கின்றது; தாமரைப் பூ வடிவமுள்ள ஒரு மாம்ஸ பிண்டந் தேகத்தினுள் ஹிருத்கின்றது; அஃது பிராணன் இருக்கிடம்; அனேக நாடிகளுடன் கூடிய துவாரத்தோ டிருக்கின்றது; அதற்குத் தண்டு, காம்புமேல், முகங் கீழ், இவ்வாறமைந்த விடத்தில் ஓர் ரேவட்டவெளி யிருக்கின்றது; அந்த ஆகாசத்தில், மரீமையமான (விக்ஞானமய னான) புருஷன் (எல்லா உலகங்களிலும் பூணமாக வியாபித்திருக்கின்றவன்) இருக்கின்றான்; அவன் மாண தர்மரில்லாதவன்; பிரகாசமுள்ளவன். (இவ்விதம் பிரபஞ்சபந்தையற்ற வித்துவானுடைய ஸ்வரூப பிரதிபத்தி மார்க்கம் சுண்டெடுத்துக் கூறப்படுகிறது.) அந்த இருதயத்துக்குமேல், சுழும்புவென்ற நாடி செல்கின்றது; இரண்டு தாள்வாய்க்கு மிடையில் ஸ்தனம்போல் ஒரு மாம்ஸ பிண்டந் துங்குகின்றது. (அகாவது உண்டாக்கு); அதற்குமேல் கேசாந்தம் மூர்த்தா, உச்சந்தலை. வித்துவானுடைய ஜீவன் இருதயத்திலிருந்து மேற்குறிய நாடி, உள்நாக்கு, இணைகளின் வாயிலாகச் சென்று, மூர்த்தாவை யடைகது, அவ்விடமிருந்து கபாலத்தைப் பிரிந்துகொண்டு வெளிப்படுகிறது. இதுவே பிரபஞ்சரூப பிரதிபத்திமார்க்கம் இங்ஙனம் வித்துவகன் வெளிப்புறப்பட்டு, பூ: என்ற வியாஹிருதி ரூபமாகவுள்ள அக்ஷரில் சேர்கிறான். பிரகு புவ: என்ற வ்யாஹிருதி ரூபமான வாயுவில்.

பிறகு, “ஸுவ:” என்ற வியாஹிருதி ரூபமான ஆதித்யனைச் சேருகின்றான்; அதன் பிறகு “மஹ” என்ற வியாஹிருதி ரூபமான பிரமத்தில் கலந்துபோகின்றான்; அப்பொழுது ஸ்வராஜ்யத்தைப் பெற்றவனாகின்றான்; மனதிற்கெல்லாம் பதியாபிடுகின்ற பிரமத்தை அடைந்தவனாகின்றான். வாக்கு, சக்யஸ்த் கரோத்திரம். விக்ஞானம் இவ்வகட்டுக்கல்லாம் பதியாகின்றான்; அகாவது யாவந் தெரிந்தவனாகின்றான். இஃதன்றி மோலானவ

ஆதலினாலுன் ; ஆகாசம்போன்ற குகைம. சரீரத்தையுடைய. பிழை
மாகவே ஆகின்றான் ; சத்தியமாகிற மூர்த்தா மூர்த்தமாகிற ஜகத்.
அத ஆத்மாவாக வண்டித்தவனாகவும், பிராணன்களிடத்தில் விளை
யாட்டை உடையவனாகவும், மனதின் கண் ஆனந்தத்தையுடையவ
னாகவும், பூர்ணமாய்ச் சாந்தி பொறுமை உள்ளவனாகவும், அநிருத
னாகவும் ஆகியிருந்து இவ்வாறாய் ஹே ! பிராசீன யோக்கிய !
இத்தகைய பிரமத்தை நீ உபாசி (என்று குரு, சிஷ்யானுக்கு உப
தேசிக்கு முறை).

அநுவாகம் \ 11.

வியாபிசுருதி யாதமகமாகப் பிரமம், உபாஸ்யமென்று எடுத்தோதப்
பட்டது. இப்பொழுது அந்தப் பிரமத்துக்கே பிருதிவி முதலான
பாங்கத் தவ்ருபமாக உபாஸகம் சொல்லப்படுகிறது. “பாங்கத்தம்” என்
றால், “ஐந்துள்ளது” “ஒவ்வகைப்பட்டது” என்றர்த்தம். யத்கும் பாங்கத்
சரீரம், யாங்கனமெனில்-பத்னி, ஐஜமானன், தைவம், மனிதர்கள்,
வித்தம் இவ்வைந்தம் யஞ்ஞத்துக் குரியன் ; இவ்வாறு உலக முதலியன்
வந்தை அவ்வைந்தாகக் கற்பித்துக் காட்டி, அவ்வப் பாங்கத்தமாகப் பிர
ஜாபதியாகிய பிரமம் விளங்குகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது.

சு 1. பூமி, அகதரிக்கப. ஆகாயம். திருகுள, மூலை திக்கு
கள், இவ்வைந்தும் லோக பாங்கதங்களாய். அக்தி, வாயு,
சூரியன், சந்திரன், நக்சத்திரங்கள் இவ்வைந்தாக மீதவந்தா பாங்கத்
தங்களாய். ஜலம், செய்கொடிகள், விருக்தங்கள், ஆகாசம்,
ஆத்மா (விராட்சுவ ரூபி) இவ்வைந்தும் பூதி பாங்கதங்களாய்.
இந்த மூன்று லீந்துகளுக்கும் அதிபூதம் (பூத சம்பந்தமான)
லீந்துகளுண்டு பெயர் சொல்லப்படும. பிராண, அபாந, வியான,
ஆகாண, சுமார இவ்வைந்தும் வாயு பாங்கதங்களாய். தேத்
திரம், சரோத்திரம், மனஸ், வாசுரு, துவசுரு (உணர்தல்) இவ்
வைந்தும் இந்திரிய பாங்கதங்களாய். மீதால் (மாபசம்), ஊன்,
ஜலம், எலும்பு, மஜ்ஜை (எலும்புக்குள்ளிருக்கும் பசை) இவ்
வைந்தும் தாது பாங்கதங்களாய். இம்மூன்று லீந்துகளுக்கும்
அதிபூதம் (ஆத்ம சம்பந்தமான) லீந்துகளுண்டு ஊர்ணக்ஷப்
படும. “இவ்வாறு அவ்வைந்தாக வருகிற இவ்வையாவுப் பில்ப

படுகிற ஜகத் யாவும்) பாங்கத்தமாக (அவ்வைந்தாக) விளங்குகிறது” என்றும், “பாற்றிய பாங்கத்தமானது (அதிகூத பாங்கத்தமானது அத்தியாத்மகத்துடன் கலந்து பூர்ணப்படுகிறது)” (அதாவது ஷெட்டதைக்கொண்டு கல்லது விளங்கும் என்ற நியாயப் படிக்கு, வெளிப்பட்ட பாங்கத்த சுவரூபத்தைக்கொண்டு அத்தியாத்ம பாங்கத்தத்தை அறியவேண்டும்) என்றும், (வேதம் அல்லது) ரிஷி சொல்லியது. (இவ்வாறு பாங்கத்த ஸ்வரூபமாகப் பிரமாநிநுக்கற்கென் றறிகிறவன், பிரஜாபதியாகவே ஆகியிருக்கின்றான்).

அநுவாகம் VIII.

(இப்பொழுது சர்வோபாசனங்க டுதமாயிருக்கின்ற ஓம்காரத்தின் உபாசனம் ஈண்டெடுத்துக் கூறப்படுகிறது. ஓம்காரம் பர பிரம்மமாகப் பாலிக்கப்பட்ட பொசிக்கப்படவேண்டும். அஃது சப்தமாத்திரமாயிருந்தாலும், பராபர பிரமத்தை அடைகிறதற்குச் சாதனமாக விருக்கின்றது அது பிரமத்தின் பிடிப்பு—இருப்பிடமாக விருக்கிறது .

ஓம் என்ற பதத்தால் பிரமாநிக் பானவிறால் தியானிக்கவேண்டும் ; ஏனெனில். இந்த ஜகத்தெல்லாம் ஓம்கார ஸ்வரூபமாக விருக்கிறது. (ஓம் என்ற பதத்தால் வியாப்தமாயிருக்கிறது); மேலும் அது அனுநுகி (அதாவது ஸ்வரூபனை ஒரு காரியத்தைச் செய்யுமபடி ஏனினால், அதற்கு அவன் ஓம் என்று மறுமொழி தரின், அங்ஙனமே செய்வேனென்று அங்கீகரித்துப் பேசுதல்); ஒருவனால் விளிக்கப்பட்டவன், ஓம் என்று கேட்கிறான்; தொடக்கத்தில் ஓம் என்று சொல்லி ஸாமத்தைக் காணஞ் செய்கிறார்கள்; ஓம் என்று சொல்லிப் பின் ரிக்கவேத சாஸ்திர மந்திரங்களைச் சொல்லுகிறார்கள்; யாகத்தில் அத்வரயு ஓம் என்று பிறகு சம்ஸந்ததை உச்சரிக்கிறான்; பிரமா என்ற ரித்விக், ஓம் என்று உச்சரித்து அவன் கார்யத்தைச் செய்கின்றான்; ஓம் என்று உச்சரித்து அக்தி ஹோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்; பிராமணன், தொடக்கத்தில் ஓம் என்று உச்சரித்துக்கொண்டு வேதாத்தியயனஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கின்றான்; ஓம்காரத்தினால் பிர

மத்தை யடைவோமென்று கருதுகிறவன் அங்ஙனமே பிரமத் தை யடைகிறான். (ஓம்கார பூர்வமாய்த் தொடங்கப்பட்ட கிரியைகள் யாவும் பல சித்தியை யடைவதால் ஓம்காரத்தை — பிரமமாக உபாசித்தல் இன்றி யமையாததென்பது இந்த அநுவாகத்தின் முக்கிய தாத்பரியம்).

அநுவாகம் IX.

(விஞ்ஞானத்தினால் ஸ்வராஜ்யமாகிற பிரபுத்துவம் வருமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றமையால் சிரோத ஸ்மார்த்தங்களுக்கு அநர்த்த பாவம் வருமோவென்று கருதி, அது உரித்தல்லவென்றும், அந்தக் கர்மங்களுக்குப் புருஷார்த்த சாதனமிருக்கிறதென்றும் இப்பொழுது கிருபிக்கப்படுகிறது).

1. திம் (நஜு—மாக்கப அதாவது சாஸ்திரீ தியாகவும், கிராயாகவும் நடக் குரபடி பான ரிசப புத்தி); ஸ்வாத்தியாயம் (வேகா கதிபானம்). அந்தத் தூனத்துடன் அத்திபயனஞ் செய் கிறது; பாவசனம் (பாவாமலி நுக்கவுட தம் வி நத்திக்காகவும் அத்தியபனஞ் செய்ய்கல். அல்லது பிரம யக்குக் கிரியை); இந்த மூன்றும் அனுஷ்டி நகபபட வேண்டும். சத்தியம் (சத்திபமாய் நடத்தல். பேசுதல்) கைக்கொள்ளப்படவேண்டியது. (சத்தியம் முதற்கொண்டு ஸ்வரோன மடனும் “ஸ்வாத்தியாய ரிவசனங் கள் அனுஷ்டி நகபபடவேண்டும்” என்று கூட்டிச் சொல்லப்படு கிறது. ஏனெனில், இவ்விண்ணிங் கட்டாயம் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதென்பதைக் காட்டும் திமித்தம்); தபஸ் (கிருச்சாதி விநதங்கள் செய்யப்படவேண்டும்). தம்: (பாஹ்யேர்திரிய திக்ர ஹம்) செய்யப்படவேண்டும். சம: (அரத ரிக்திரிய திக்ரகம்) செய்யப்பட வேண்டும். அக்ரிகன் (அக்ரிக் சம்பந்தமான கிரியை கள்) செய்யப்பட வேண்டும். அக்ரிக் ஹோத்திரஞ் செய்யப்பட வேண்டும்; அத்திகளைப் பூஜிக்கவேண்டும்; மானுஷஞ் செய்ய வேண்டும்; (ஸௌகீக வியவகாரம் அதாவது விவாக முதலான காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்); பிரஜோத்பத்தி செய்யவேண் டும்; பிரஜன: (பிரமபுத்தி, அதாவது நுகுகாலத்தில் பார்

மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்

— 2 —

பையி'னிடத்தில் பிரவேசித்தல்) செய்யவேண்டியது; பிரஜாதி (பௌத்திரோத்பத்தி — புத்திரனுக்கு விவாகஞ் செய்கிப்பது முதல்'ானது) நடத்தவேண்டும்; சத்தியமே கைகொள்ளற்பாலது என்று 'ஸூதிரா' கருகினார். தபஸே செய்யப்படவேண்டிய தென்பது 'பௌருசிஷ்டி'யினுள்ளக் கிடக்கை. சுவாத்தியாயப் பிர வசனங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்றும், அதே தபஸ் என்றும் 'மோ'க்கல்ய' கொள்கை.

அநுவாகம் X.

(இப்பொழுது ஆரம்பிக்கப்படும் ஜபமானது, பிரம வித்தியோத் பத்தி நிமித்தம் அத்தியயனஞ் செய்யப்படவேண்டிய மந்திரம்.)

1. "நான் ஸமஸார விருக்ஷத்தினுடைய பிரேரயிதா (அந் தர்யாமியா யிருந்து நடத்துகிறவன்); ஒரு மலேரின் உச்சிபோல் என்னுடைய கீர்த்தி உபாநிடுக்கின்றது; 'பரிசுத்தமான ஞாநத்தை (பிரமத்தை) மேலான காரணமாக உடையவனு'யிருக் கிறேன்; சூரியனிட மிருக்கின்ற அமிருதமான ஆத்தம தத் துவம்போல் நான் ஆத்ம தத்துவமாக விருக்கின்றேன்; பிரகாச முள்ள தனம்போன்ற ஆத்ம தத்துவமாக விருக்கின்றேன்; சோ பம்மா'ன புத்தியுள்ளவனு யிருக்கிறேன்; மரண தர்மமில்லாதவ னாயும், குறைவற்றவனுய் மிருக்கிறேன்" என்றது, பிரம ஞானி யாகிய 'திரிசங்கு' என்ற ரிஷியின் வேதாநு வசனம், ஆத்மா ஒன்றென்னும் அறிவை அஹ-தற்குரிய வசனம். (இந்த மந்திர தத்தைப் பிரம வித்தியார்த்திகள் ஜபிக்கவேண்டும்.)

அநுவாகம் XI.

வேதாத்தியயனஞ் செய்த பிறகு சிஷ்யனுக்குக் குரு செய்யும் உபதேசக் கிரமம் இப்பொழுது சொல்லப்படுகிறது. பிரம்ம வித்திராத் துக்கு முன் சிரௌதஸ்மாந்த் கர்மங்கள் 'நியமமாகச்' செய்யப்பட வேண்டியதென்ற பொருளு மிதேந்தனைக்கப்படுகின்றது. எம்மக்களால் சம்ஸாரஞ் செய்யப்பட்ட விசுத்த ஸத்துவமூடையவனுக்கே ஆத்தம

ஞானமுண்டாகும். இங்கு ஞானோத்தப்பத்தி நிமித்தஞ் செய்யப்படவேண்
டியநியமம் சொல்லப்படுகிறது. உபதேசம் எவ்விதமெனில்:—

வேதாத்தியயனஞ் செய்த பிறகு குரு சிஷ்யனுக்கு
தீக்ஷாபிக்கின்றார்; ஸத்தியமுரை; தர்ம வழியில் நட; அத்தி
யுபநத்தினின்றும் நழுவுத லடையாதே (அதாவது அத்தியயநம்
செய்யாமல் இருக்காதே); குருவுக்குத் தகவிலை கொடுத்து அவ
ரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்ட பிறகு, பிரஜை யுண்டாக்
கும் ஞானம் அறுக்காதே. (அதாவது கல்லியானஞ் செய்து
கொண்டு கிரகஸ்தாசிரமத்தில் பிரவேசிப்பாம் இருக்காதே). சத்தி
யத்தினின்றும் நழுவுத லடையாதே; தர்மத்தினின்றும் நழுவா
தே; ஆக்ம ரக்ஷணத்தினின்றும் நழுவாதே; ஐசுவரியத்தி
னின்றும் நழுவாதே; ஸ்வாத்திபாப பிரவசனங்களினின்றும்
நழுவுத லடையாதே.

2. தேவ, பிதிரு கர்மங்களினின்றும் பிரமாதத்தை யடை
யாதே; மாதாவைத் தெய்வமாகப் பாலித்துக்கொண்டு உபாஸி;
பிதாவைத் தெய்வமாகப் பாலித்து உபாஸி; குருவைத் தெய்வ
மாகப் பாலித்து உபாஸி; அத்தியயத் தெய்வமாகப் பாலித்து
உபாஸி; ஏவை இகழப்படாதனவோ அக்கர்மங்களைச் செய்;
ஏவை சிஷ்டாசிரம லக்ஷணங்க ளடையப் பெற்றிருக்கின்றனவோ
அக்கர்மங்களைக் கைக்கொள்; மற்றக் கர்மங்களைச் செய்யற்க;
நன்னடையுள்ள கர்மங்களைச் செய்; மற்றதைக் கொள்ளற்க.

3. எவர்கள் நமக்குள் சிரேயஸான பிராமணர்களோ அவர்
களுக்கு வேண்டிய உபசாரம் புரி; கொடுப்பதைச் சிரத்தையுடன்
கொடு; அசிரத்தையுடன் கொடாதே; ஸ்ரீயுடன் கொடு; ஸஜ்ஜை
யுடன் கொடு; பயத்துடன் கொடு; சிகேதத்துடன் கொடு.

4. எந்தக் கர்மத்திலாவது, விர்த்தியிலாவது உனக்கு ஆசை
கை நேரிடின் அவ்விர்த்தியில், கர்மத்தில், அக்காலத்துள்ள, அந்
தேசத்துள்ள, யோக்கியருங் குரூர மதியற்றவர்களுமான த்விஜர்,
கள் யாங்ஙனம் ஒழுகுகிருர்களோ அங்ஙனமே நீயும் நட; ஆகீ
செய்த கர்மம் தோஷத்தினால் யாதேனுங் சம்பந்தப்பட்டிருப்பின்

அவ்விஷயத்திலும் மேற்கண்டபடி பெரிமோர்கள் சொற்படி யோட; இதுவே ஆதேசம் (ஸிசி); இதுவே உபதேசம்; இது வே வேதோபநிஷத்; (வேத ரகசிபம்); இதுவே அதுசாஸனம் (சசுவா வசனம்); இது இவ்விதிரே உபாசிக்கபாடவேண்டிவது; இதுவே உபாஸிபம்.

அதுவாகம் XII.

“சங்கோயித்ரா” என்றாரம்பிக்குஞ் சாந்தி சொல்லப்படுகிறது. இதன் பொருள் முதல் அதுவாகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(பிரம்சரிய, கிரகஸ்த, வாஃப்ரஸ்த, சகதிபாசம் என்ற நான்கு ஆசிரமங்களுண்டு; ஒவ்வொரு ஆசிரமத்திலிருக்கின்றவனுக்குப் பிரம் வித்தையால் ஆசிரமம் உண்டு. உத்தரமான சிரேயஸாகிற மோக்ஷமானது. கைவலமாயிருக்கிற விதம்பரினாலேயே சித்திக்கின்றது. அதாவது கர்மத்தினாலன்று. கர்மங்களெல்லாம் சித்தசுத்தி விமிகம என்று பாஷிபகரா தொள்கை. பிரதிக்ஷி யையும் எடுத்துவாதித்து முடிவில் சித்தாகரஞ் செய்திருக்கிறது.)

பிரமாநந்தவல்லி

என்ற

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

அநுவாகம் I.

(இனிச் கூறப்புகும் பிரமவித்தியா பிராப்திக் கிடையூறு நேராவண்ணஞ் சாந்தி இங்கு சொல்லப்படுகிறது.)

எங்களைச் (சிஷ்யானையும், குருவையும்) ரக்ஷணேபுரிக; எங்களுக்குப் போஜனஞ் செய்து தருக; எங்களுக்கு வித்தியா விஷயத்தில் சாமர்த்தியத்தைத் தருக; தேஜஸ்விகளான எங்களால் பிரம வித்தை அறியப்படுவதாகுக; எங்களுக்குள் ஒருவருக் கொருவர் துவேஷ புத்தி யுண்டாகாம விருக்கட்டும்.

(சர்மங்களுக்கு விரோதமின்றியுள்ள ஸம்ஹிதா முதலியன விஷயங்களான உபாசனைகள் சொல்லப்பட்டன; உபாதியுடன் கூடின ஆத்மாவைப் பற்றியும், வியாஹிருதி மூலமாகவும் ஸ்வராஜ்ய பல வாயிலாகவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டது; இப்பொழுது சம்சார பீஜத்தை நாசப்படுத்த மார்க்க மிருக்கின்றது. அந்தப் பீஜமாகிற அக்ஞானத்தை யகற்றும் பொருட்டும், உபாதியற்ற ஆத்ம தர்சனத்தின் பொருட்டும் இந்த வல்லீ ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. பிரம வித்தைக்குப் பிரயோஜனம், அக்ஞான நிவர்த்தி; பிறகு சம்சார மில்லாமை; பிரம்ம வித்தையில் பிரவிர்த்தி வரும்பொருட்டு முதலில் அதனுடைய பிரயோஜனம் எடுத்து விரிக்கப்படுகிறது).

பிரமத்தை யறிந்தவன் பா வஸ்துவை யடைகிறான். (பிரம மென்பது பிறகு சொல்லப்படுகிறது; பா வஸ்துவென்றால் பிரமந்தான்; பிரமத்தை யறிந்தவன் பிரமமாகவே ஆகிறான் என்று தாத்பரியம்). இப் பொருளில் இந்த (அடியில் கண்ட) “சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரமா” வென்ற ரிக்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; (அந்தப் பிரமம் எப்படிப்பட்ட தென்றால்) சத்தியமாயும், ஞானமாயும், அனந்தமாயும் இருக்கின்ற எந்த வஸ்துவுண்டோ அதுதான் பிரமம்.

(சத்தியமெனின், எந்த வஸ்து எந்த ரூபமாக நிச்சயிக்கப்படுகிறதோ அந்த ரூபம் மாறுதலடையாம லிருந்தால் அந்த வஸ்து சத்திய வஸ்து; அதாவது எக்காலத்தும் எவ்விதத்தும் மாறாமலிருக்கின்ற வஸ்து. ஞான மென்றால், அறிவான வஸ்து. அந்த மென்றால், எது ஓரிடத்திலும் பிரிக்கப்படாம லிருக்கின்றதோ அந்த வஸ்து; அதாவது, எது காலத் தினாலாவது, தேசத்தினாலாவது, வஸ்துவினாலாவது அளக்கப்படாமல், அளவற்றதாயும் முடிவற்றதாயு மிருக்கிறதோ, அந்த வஸ்து).

இந்தப் பிரமம், மேலான ஆகாசத்தில் (இருதயாகாசத்தில்) இருக்கிற குறைவில் (புத்தியாகிற துவாரத்தில்) இருக்கின்றதாக எவன் அறிகின்றானோ, அவன் அந்தச் சர்வக்ருணை பிரம ரூபத் துடன் (பிரம ஸ்வ ரூபமாகவே ஆகி) எல்லா போக்கியங்களையும் அனுபவிக்கின்றான். இப்படிப்பட்ட பிரம மாகிற ஆத்மா விடத்தி னின்றும், சப்த குணமுள்ளதும், மூர்த்தத் திரனியங்களுக்கு இடங்கொடுக்கிறதுமான, ஆகாயம் (வெளி) உண்டாயிற்று. அந்த ஆகாயத்தினின்றும், சப்தம், ஸ்பரிசம் இவ்விண்டு குணங்க ளுடைய வாயு (காற்று) உண்டாயிற்று. அந்த வாயுவினின்றும், சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம் இம் மூன்று குணங்களையுடைய அக்ரி (நெருப்பு) உண்டாயிற்று; அந்த அக்ரியினின்றும், சப்தம், ஸ்பரி சம், ரூபம், ரஸம் இந்த நான்கு குணங்களுடைய அப்பு (ஜலம்) உண்டாயிற்று; அப்புவினின்றும் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் இவ் வைந்து குணங்களுடைய பிருதிவி (பூமி) உண்டா யிற்று; பிருதிவியினின்றும் ஒஷதிகள் (மரம், செடி, கொடி முதலியன) உண்டாயின; ஒஷதிகளினின்றும் அன்னம் (உண்ணப் படுகிற வஸ்துக்கள்) உண்டாயிற்று; அன்னத்தினின்றும், தேதஸ் (புருஷ வீரியம்) உண்டாயிற்று; அவ் வீரியத்தினின்றும், புரு ஷன் (தலை, கை, கால் முதலியன அவயவங்களோடு கூடியிராகின்ற மனுஷிய பிராணி) உண்டானான்; அத்தகைய விப்புருஷன் அன் னரசமயனாயிருக்கின்றவன். அவனுக்கு இந்தச் சிரஸே சிரஸ், இந்த வலதுகை, வலதுசிறகு அல்லது பக்கம்; இந்த இடதுகை, இடது சிறகு அல்லது பக்கம் இந்த மத்திய தேகபாகம், ஆத்மா (மத்திய பாகம்); இது (நாபிக்குக் கீழுள்ள பாகம்), வால் (பின்

பக்கம்). இவ்விஷயத்தில் இந்த (அடியில்கண்ட) சுலோகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(இனிச் சொல்லப்படப்போகிற பிராணதிகளுக்குச் சிரஸ், பக்கம் முதலாயின என்று கற்பிதமாய் வர்ணிக்கப்படுவதுபோல், இந்த ஸ்தூல சரீர புருஷனுக்கும், (அன்னமயகோசத்துக்கும்) வர்ணிக்கப்பட்டது).

அநுவாகம் II.

“பிருதிவியை ஆசிரயித்துக்கொண்டிராநின்ற பிரஜைகளெல்லாம் அன்னத்தினின்றும் உண்டாயின; அன்னத்தினாலேயே உஜ்ஜீவிக்கின்றன; முடிவில் அன்னத்தையே அடைகின்றன. ஏனெனில் எல்லா பூதங்களுக்கும் அன்னம் பிரதானமாக விருக்கின்றது (காரணமாயிருக்கின்றது); ஆதல்பற்றி அது எல்லோருக்கும் ஒளஷதம் (மருந்து)” (என்பது சுலோகத்தின் பொருள்). “எவர்கள் அன்னத்தைப் பிரமமாக அதாவது நாம் அன்னத்திலிருந்து உண்டானோம், அதனால் பிழைத்திருக்கின்றோம், அதிலேயே செல்லப்போகிறோம்” என்று கருதி, உபாசிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் எல்லா அன்னத்தையும் அடைகின்றார்கள். (ஸ்தூல சரீரம் பிரமமல்ல. அங்ஙனம் நினைத்தால் அன்னம் மாத்திரம் கிடைக்கும், வேறு மோக்ஷாதிபலம் கிடைக்காதென்பது பொருள்).

எது உண்ணப்படுகின்றதோ, அல்லது எதைப் பூதங்கள் உண்கிறதோ அது அன்னமென்று பெறப்படுகிறது. (அன்னமயம் முதல் பிறகு கோசங்களையுந் தீட்டிக் காட்டி, இவைகள் அக்ஞானத்தால் ஆத்மாவாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றனவே யன்றி உண்மையாக வில்லையென்றெடுத்து விஸ்தரிக்கவேண்டியதற்காக, மேன்மேலும் பிராணமயாதி கோசங்கள் எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன). இந்த அன்னமயத்தைக் காட்டிலும் வேறாயும் உள்ளிருப்பதாயு முள்ள பிராணமய ஆத்மா (தேகம், கோசம்) இருக்கிறது; இந்தப் பிராண மயத்தினால் (துருத்தி வாயுவினால் போல்) அன்னமய சரீரம் நிரம்பியிருக்கிறது; அது, பிராணமய சரீரம். இந்தப்படி புருஷாகிருதியை அடைந்திருக்கிறது; யான்

வனமெனில், அன்னமயத்தினுடைய ஆகிருதியை அனுசரித்திருக்கிறது; (அதாவது சொந்தத்தில் வடிவ மில்லை); (அதற்கு, இந்தப்படி சிரஸ் முதலியன கற்பிக்கப்படுகின்றன). பிராணவாயு-சிரஸ்;¹ விபானவாயு-வலதுபக்கம்; அபானவாயு-இடதுபக்கம்; ஆகாசமென்ற சமானவாயு-மத்தியபாகம்; பிருதின் என்ற உதானவாயு-அடிப்பக்கம். இவ்விஷயம் மேற்கூறப் புகும் சுலோகத்தால் நன்கு விளங்கும்.

அநுவாகம் III.

“தேவர்கள் (அக்ரி முதலியன; அத்தியாத்மமாகப் பொருள்படும் பொழுது, இந்திரியங்கள்), பிராணனை யனுசரித்து (வாயுவாக இருந்து) தத்தந் தொழிலை நடத்துகின்றன; (அதாவது வாயு வம்சம் இரானின் தத்தந் தொழில் நடைபெறுது); மேலும் மனிதர்களும், பசுக்களும் பிராணனைக்கொண்டு பிழைத்திருக்கின்றார்கள்; பிராணன் பிராணிகளுடைய ஆயுள்; ஆதல் பற்றி அது எல்லோருடைய ஆயுளாகச் சொல்லப்படுகிறது” என்பது. பிராணனை இவ்வாறறிந்து யார் உபாசிக்கின்றனரோ அவர்களுக்குப் பூர்ணாயுளுண்டு (அபமிருத்தியுமில்லை). இந்தப் பிராண மயகோசம், முநின் அன்ன மயத்தின் சரீர சம்பந்தமான ஆத்மா. இந்தப் பிராண மயத்தைக் காட்டிலும் வேறாயும் அந்தர்க்கதமாயுமுள்ள மனோமயகோச மிருக்கிறது; இதனால் முந்திய பிராணமயம் நிரம்பியிருக்கிறது; இதனுடைய ஆகிருதி முந்தியதை அனுசரித்திருக்கிறது; இதற்கு யஜுர் வேதம்-சிரஸ்; ரிக்கு வேதம்-வலதுபக்கம்; ஸாம வேதம்-இடதுபக்கம்; ஆதேசம்-(வேதத்தினுள்ளதோர் விசேஷ பாகம்) மத்திய பாகம்; அதர்வண வேதம்-அடிப்பக்கம்; இவ்விஷயமாக அடியிற்கண்ட சுலோகஞ் சொல்லப்படுகிறது.

அநுவாகம் IV.

“எதைக் கடக்கமுடியாமல் வாக்குகள் மனதுடன் திரும்பி வந்துவிட்டனவோ அந்தப் பிரமத்தினுடைய ஆநந்தத்தை யறிந்

தவன் எவ்விதத்தும் பயப்படமாட்டான்” என்று; இந்த மனோமயகோசம் முந்திய பிராணமயத்தின் சரீர சம்பந்தமான ஆத்மா. இதைக் காட்டிலும் வேறாயும் அந்தர்க்கதமாயுள்ள விக்ஞானமயகோசமிருக்கிறது. இதனால் முந்திய மனோமயம் நிசம்பியிருக்கிறது. இதன் ஆகிருதி முந்திய தன் வடிவை அனுசரித்ததாகும்.

இதற்குச் சித்தை-சிரஸ்; (அதாவது விக்ஞானத்துடன் காமஞ் செய்யவேண்டும்; அக் காமத்துக்குச் சித்தை முக்கியம்; ஆதல்பற்றியே சித்தை சிரம்போல் முதன்மையாகவிருக்கிறது); ரிதம்-வலது பக்கம்; சத்தியம்-இடது பக்கம்; யோகம் (புத்தி, அல்லது சமாதானம்)-மத்தியபாகம்; மஹஸ்தத்துவம் (பரபிரமத்திடமிருந்து முந்தி உண்டான தத்துவம்)-அடிப்பக்கம், (விக்ஞானதிகளுக்குக் காரணம்). இவ் விஷயமாகப் பின்வரும் சுலோகங் கூறப்படுகிறது.

அநுவாகம். V.

“விக்ஞானமுள்ளவன் யக்குத்தைச் செய்கின்றான்; மற்றக் காமங்களையுஞ் செய்கின்றான்; தேவர்கள் விக்ஞானத்தைத் (தொடக்கத்திலுண்டான விக்ஞானத்தைப்) பிரமமாக உபாசிக்கிறார்கள்; அவ்வித மறிந்தவன் பிரமாதத்தை யடையமாட்டான்; பாபங்களை யெல்லாம் போக்கடித்து எல்லாக் காமங்களையு மடைவான்” என்று.

இது முந்திய மனோமயத்தின் சரீர சம்பந்தமான ஆத்மா. இதைக் காட்டிலும் வேறாயும் அந்தர்க்கதமாயுமுள்ள, ஆனந்தமயகோசமிருக்கிறது. இதனால் முந்திய விக்ஞானமயகோசம் நிரம்பியிருக்கிறது. இதன் ஆகிருதி முந்திய தன் வடிவை அனுசரித்திருக்கிறது; இதற்குப் பிரியம் (ஒரு வஸ்துவைப்பற்றும் ஆசை)-சிரஸ் (ஆனந்தத்துக்குப் பிரியம் முக்கியமா யிருப்பதால் சிரஸ்போல் முதன்மையானது); மோதம் (வஸ்து லாபத்தினால் உண்டாகுஞ்சந்தோஷம்)-வலது பக்கம்; பிரமோதம் (அதிசந்தோஷம்)-இடது

பக்கம்; ஆனந்தம் (சகானுபவம்)-மத்தியபாகம்; பிரமம் (இவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற பரபிரம வஸ்து)-அடிப்பக்கம்; இவ்விஷயமாய் இனி கூறப்படுஞ் சுலோகம் அமைந்திருக்கின்றது.

அநுவாகம் VI.

“பிரமத்தை இல்லையென்றறிகிறவன், அஸத்தாக (அஸாதுவாக) இருக்கிறான்; உண்டு என்று நினைக்கிறவன் ஸத்தாக (ஸாதுவாக) இருக்கிறான்” என்று.

இது முந்தின விக்ஞானமயத்தினுடைய சரீர சம்பந்தமான ஆத்மா. பிறகு: இப்பொழுது இடையனுசரித்து சிஷ்யன் கேட்க வேண்டிய கேள்விகளிருக்கின்றன; அவைகளாவன:— “அவித்வானும் (பிரம ஞானமில்லாதவனும்) இவ் வுலகத்திலிருந்து போய் அந்த லோகத்தைப் (பரமாத்மாவைச்) சேருகிறா? அல்லது வித்துவான் மட்டுஞ் சேருகிறா”? (இந்தக் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்வதற்காக மேல் கிரந்தம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது).

அந்த ஆத்மா, மிகுதியாக ஆவோம், உண்டாவோம், என்று இச்சித்தார்; சிருஷ்டிக்கிரமத்தையும் சிருஷ்டிக்கப்படவேண்டிய ஜகத்தை யுண்டுபண்ணுகிற விதம் முதலானதைப் பற்றியும் யோசித்தார்; அவனும் யோசித்து, இதோ காணப்படுகின்றவை, இன்னும் எவை யெவை யுண்டோ அவைகள் எல்லாவற்றையுஞ் சிருஷ்டித்தார்; அவனஞ் சிருஷ்டித்து அவற்றிலேயே பிரவேசித்தார்.

(இவ்விடத்தில் அவரே ஜகத்தாகப் பரிணமித்திருக்குங்கால் அவர் வேறாகவும் ஜகத் வேறாகவும் காட்டி அதில் அவர் பிரவேசித்தாரென எங்ஙனம் கூறப்பாலதாகும்? அசம்பாவித மென்று வாதித்துக் கடைசியில் பாவியத்தில் சமாதானம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அஃது யாதெனில்:— சர்வ விகற்பத்திற்கும் ஆஸ்பதமாயிருக்கின்ற நிர்விகல்ப வஸ்துவாகிய பிரமமானது பிராணிகளின் குழையில் (பஞ்சகோசங்களின் வழியாய்) தோற்றப்படுகிறதென்பதை நிரூபிக்கவேண்டி ஜலத்தில் சூரியப் பிரதிபிம்பத்தை நாம் பார்க்குங்கால், சூரியன் ஜலத்தில் பிரவேசித்திருப்பதுபோல், பிராணிகளிடத்தில் அவர் பிரவேசித்திருப்பதாகத் தோன்றுதல்போலக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதே. யன்றி, ஜகத்வேறு போலும் தான் வேறு

போலவும், வீட்டில் தீர் மனிதன் பிரவேசித்திருந்த போல ஜகத்தில் தான் பிரவேசித்ததாக பொருள்படுத்தக்கூடாது).

அப்படிப் பிரவேசித்து மூர்த்த வஸ்துக்களாயும்; அமூர்த்த வஸ்துக்களாயுங் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய வஸ்துக்களாயும், அப்படியல்லாத வஸ்துக்களாயும், ஆசிரய வஸ்துக்களாயும், அநாசிரய வஸ்துக்களாயும், புத்தியுள்ளவைகளாயும், இல்லாதவைகளாயும், வியுவகார சம்பந்தமான சத்திய வஸ்துவாயும், அந்தச் சம்பந்தமான பொய் வஸ்துவாயும், பாமார்த்த ஸத்திய வஸ்துவாயும், மற்றுமுள்ள யாவுமாயு மாகிவிட்டது. இதுவே ஸத்திய வஸ்து வென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் இதனடியில் வரும் மந்திரம் உளது.

அநுவாகம் VII.

“ இந்த ஜகத், சிருஷ்டி க்கப்படு முன்னர் அஸத்தாக விருந்தது. (நாமரூப விசேஷத்தால் விகாரப்படாமல், அவ்வியாகிருத ரூபமாய், பிரமமாகவிருந்தது); அதினின்றும் ஸத் உண்டாயிற்று, (நாமரூப விசேஷத்தால் விகாரப்பட்ட வியாகிருத ரூபமான ஜகத் உண்டாயிற்று); அந்த அஸத், தன்னை ஸத்தாகத்தானே செய்து கொண்டது; ஆகையால் அது (பிரமம்) ‘சுகிருத’ மென்று சொல்லப்படும். (சுகிருதமென்றால் சுவயம் கர்த்தா, அல்லது புண்ணியம்).” என்று.

இது (இந்தப் பிரம வஸ்து) சுகிருதமாக விருப்பதால், ரஸமாய் (மாத்ரய ரஸ பதார்த்தமாய்) இருக்கிறது; அந்த ரஸத்தை யடைந்தவனுக்கு ஆநந்த முண்டாகும்; அஃது ஹிருதயாகாசத்தில் ஆநந்த ரூபமாக விருக்கிறது. அஃது அவ்வளவு மிராவியில் பிராணபாந விர்த்திகளை உண்டுபண்ணுவது யார்? அது உலகத்தைச் சுகப்படுத்துகிறது; எப்பொழுது ஒரு ஸாதகன் இத்தகைய காணப்படாததாயும், சரீர மில்லாததாயும், இன்னதென்று குறிப்பிட்டுப் பகரக்கூடாததாயும், குறிப்பிட இருப்பிடமில்லாததுமாயிருக்கிற ஆத்மா விடத்தில் அச்சமற்று (தேரியமாய்) தன்னை நிலைநாட்டுகிறானோ அப்பொழுது அவன் அபயத்தை அடை

கிறான்; எப்பொழுது ஒருவனுக்குத் தான் வேறு, ஆத்மா வேறு என்ற பேத புத்தி உண்டாகிறதோ, அப்பொழுது அவனுக்குப் பயமுண்டு; அவன் தெரிந்தவனாக விருந்தபோதிலும் இவ்விதம் பேதமாய் எண்ணுகிறவனுக்குப் பயமுண்டு. (அதாவது ஜகத் யாவும் பயமுள்ளது). இவ் விஷயத்தில் இதனடியிற் கண்ட¹ சுலோகமுளது.

அநுவாகம் VIII.

“ அவரிடமிருந்து உண்டாகிற பயத்தினால் காற்று வீசுகிறது; சூரியன் உதயமாகிறான்; அக்ரியும் இந்திரனும், யீர்தாவதாகிய மிருத்தியுயும் அவரவர் காரியங்களைச் செய்கின்றார்கள் ” என்று.

(இவர்களெல்லோருஞ் சுவயம் ஈகவரனாகவே விருந்தாலும் ஓர் பயத்தால் ஏவப்படுகிறார்கள்; அப் பயத்திற்குக் காரணம் ஆகந்த மாகிய பிரம வஸ்து; அந்த ஆகந்தம் எப்படிப்பட்டதென்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது). ஆகந்தம் இப்பொழுது விசாரிக்கப்படுகிறது;

(விஷய விஷயி சம்பந்தமாயிருக்கிற லௌகிக ஆகந்தமா? அல்லது சுவாபாவிக மாகவுள்ள பிரமாநந்தமா? வென்று. பிரமாநந்தம் தெரிய வேண்டிய நிமித்தம், முதலில் உத்கிருஷ்டமாயும், பாஹ்ய அத்னியாத்மக சாதன சம்பத்தி நிமித்தியமாயுமிருக்கிற லௌகிக ஆகந்தம் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது; பிரசித்தமாகவுள்ள இதையறிவதால், ஒழிவடைந்த விஷய புத்திக்கு கோசமாயிருக்கிற பிரமாநந்தத்தையறியக்கூடும்; லௌகிக ஆகந்தமும் பிரமாநந்தத்தினோர் அம்சம்; மனுஷ்யாநந்தம் முதல் தொடங்கி அதற்குமேல் உத்கிருஷ்டமான ஒவ்வொரு ஆகந்தத்தையும் எடுத்துக்காட்டி முடிவில் பிரமாநந்தம் சொல்லப்படுகிறது).

பௌவனம், சாதுத் தன்மை, வேதாத்தியயனம், ஏவல், திருட தைரியம், பலம், இப்பூமி முழுவதுமானும்படியான சக்தி, பூர்ண திரவியம் முதலியனவுள்ள வோர் மனிதனுடைய ஆகந்தம் மானுஷ்யாநந்தமென்று கூறப்படும்; இவ்வாநந்தம் நூறு பங்கு கொண்டது மனுஷ்ய கந்தர்வனுடைய ஆகந்தம்; இவ்வாநந்தம் வேதார்த்தத்தை யறிந்தவனாகும், காமத்திற் கட்டுண் முழுவதவ

ஆயு மிருக்கிற பிரமவித்துக்கு முண்டு; (இங்ஙனம் இனிக் கூறப் படும் ஒவ்வொரு ஆரந்தமும் பிரம வித்துக்கு முண்டு); (மனிதனாயிருந்தபோதிலும், கர்மவித்தியா விசேஷத்தினால் அந்தர்தானாகி, சக்தியுள்ளவனாயும், சூக்ஷ்ம காரிய காரணனாயும், கந்தர்வத்தை யடைந்தவனுமான மனிதனுக்கு, மனுவ்ய கந்தர்வ னென்று பெயர். இப்படிப்பட்டவனுடைய சித்த ப்ரஸாதம் விசேஷாநந்த, கரமாக விருக்கும்). இப்படிப்பட்ட ஆரந்தம் நூறு பங்கு கொண்டது தேவ கந்தர்வனுடைய (ஜாதி கந்தர்வனுடைய) ஆரந்தம்.

நீடுழிகாலம் பிரதிலோகத்திலுள்ள பிரிருக்களுடைய ஆரந்தம் அதிலும் நூறு மடங்கு கொண்டது; ஸ்மார்த்த கர்ம விசேஷத்தால் தேவர்களின் ஸ்தானத்தில் வந்தவர்களுடைய ஆரந்தம் அதனிலும் நூறு மடங்கு கொண்டது; அக்ரிஹோத்திராகி வைதிகக் கர்மத்தால் தேவத்துவத்தை யடைந்தவர்களுடைய ஆரந்தம் அதிலே நூறு மடங்கு கொண்டது; ஹவிஸைப் புசிக்கிற முப்பத்து மூன்று தேவர்களுடைய ஆரந்தம் அதில் நூறு மடங்கு கொண்டது; மேற்படி தேவர்களுக்குப் பதியாயுள்ள இந்திரனுடைய ஆரந்தம் அதில் நூறு மடங்கு கொண்டது; இந்திரனுக்குக் குருவாயுள்ள பிரஹஸ்பதியினுடைய ஆரந்தம் அதில் நூறு மடங்கு கொண்டது; பிரஜாபதியினுடைய (திருலோகச் சரீரி யாகிய, விராட்புருடனுடைய) ஆரந்தம் அதில் நூறு மடங்கு கொண்டது; பிரமத்தினுடைய (ஸூத்திராத்மாவுடைய) ஆரந்தம் அதில் நூறு பங்கு கொண்டது. அந்தப் பிரமம் புருஷனிடத்தில் இருதய குஹையி லிருக்கிறது; ஆதித்திய னிடத்திலிருக்கிறது; இப்படி யறிந்தவன் இந்த லோகத்தை (தேகத்தை) விட்டு, இந்த அன்னமயமான ஆக்மாவைக் கடக்கிறான்; (அன்ன மயகோசத்தை முதலில் அறிந்து, அதை ஆக்மா வல்ல வென்று தன்னிவிடுகிறான்). அப்படியே, பிராண மயம், மனோ மயம், விக்ஞான மயம், ஆரந்த மயம் இவைகளைக் கடக்கின்றான்; இவ்விஷயத்தில் அடியில் கண்ட சுலோகம் இருக்கிறது.

அறுவாகம் IX.

“எதினிடத்தி னின்றும் வாக்குகள் மனத்துடன் (விக்
 ஞானத்துடன்) எட்டாமல் திரும்பி விடுகின்றனவோ, அந்தப் பிர
 மத்தை யறிந்த வித்துவானுக்கு எதிலிருந்தும் பயமில்லை ”
 என்று; இப்படிப்பட்ட வித்துவானை, புண்ணியஞ் செய்யாமையு
 மும் பாபஞ் செய்தலும் அவதிக்குட்படுத்தமாட்டாது; ஏனெனில்,
 இப்படி யறிந்த வித்துவான் புண்ணியம், பாபம் இவ்விரண்டை
 யுந் தன் னுத்மாவாகப் பார்க்கிறான்; அதாவது, தான் மாத்திரம்
 எஞ்சிநின்று, மேற்படி இரண்டையுந் துவம்ஸஞ் செய்கிறான்;
 இதுதான் உபநிஷத் (1 ஹசியம்).

“ஸஹநாவவது” என்ற சாந்தி சொல்லப்படுகிறது.
